

уврьзы; тии оставили да изгорять токо-речи всичкж-тж имъ Флотж, дали много пары за войнишкы-ты разноскы и ся обвързали да не воювать съ никого безъ воляж-тж на Римляны-ты.

Нъ Аннибалъ не губилъ надѣжбж да си отвърне на завистливы-ты Римляны и да помогне на отечество-то си. Той отышълъ въ Азиж, и повдигнжлъ въ Римъ сирийскый царь Антиоха Великый; нъ Антиохъ былъ надвить, и изгубилъ еднж часть отъ владовища-та си. Слѣдъ това Аннибалъ отышълъ при едного владѣльца въ Малж Азиж; тамъ Римляне-ти поискали да имъ прѣда-дхтъ непримирливый имъ врагъ; Аннибалъ, за да не падне въ ржцѣ-ты имъ, ся отравилъ.

Съсыпване на Картагенъ. Кагато ся разоборило могжщество-то на Картагенско-то народоправление, нѣмало веке ни едно царство, което да може да ся бори съ Римъ, и Римляне-ти зели да налѣгать да покорять цѣлъ свѣтъ. Най-напрѣдъ тии си отвържили на македонскый царь Филиппа II, за дѣто былъ той заедно съ Аннибала, въ Вторж-тж Пуническж войнж. Слѣдъ нѣколко боеве Македония была завоювана. Слѣдъ неж была покорена Гръция и обржжта на римскж область подъ имя *Ахавя* (146 год.) На сжцж-тж годинж ся сжджжла и сждбинж-тж на Картагенъ.

Съ търговиж-тж си и съ стодно-то си мѣстоположение, Картагеняне-ти много скоро ся оправили отъ разобаряние-то си. Нъ тии много теглили отъ грабливый нумидийскый царь Массиниса, който имъ отнималъ земи; а между това Картагеняне-ти не смѣяли да воювать безъ воляж-тж на Римъ. Най-сетнѣ тии были принудени да ся заловять на оружје. Тогава Римляне-ти ся въсползували отъ това нѣщо, та наумили да искоренять умразно-то народоправление.

Римска-та войска пакъ отышла въ Африкж, и ся отворила *Трешж Пуническж войнж* (149—146 год.). Картагеняне-ти направили всичко, що искали Римляне-ти: дали имъ нѣколко стотины лични момци, всичка-та си флота и всичко-то си оружје. Нъ, кога имъ казали